

РЕШЕНИЕ

№ 898

гр. София, 09.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 54
състав,** в публично заседание на 16.12.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **10288** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84, ал.3 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК. Образувано е по жалба на А. Ш. М., гражданин на Сирийска Арабска Република, роден на 10/07/2005 година, ЛНЧ [ЕГН], чрез адв. Л. В. Д., САК, със съдебен адрес: гр. С., [улица], срещу Решение № 10322/01.10.2024 г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т.4, във връзка с чл.8 и чл.9 от ЗУБ е отхвърлена молбата му за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е незаконосъобразен, защото е издадено в противоречие с материалноправния закон и при съществено нарушение на административнопроизводствените правила и необоснованост. Твърди се нарушение на чл. 35 от АПК и чл. 75, ал. 2 от ЗУБ, тъй като административният орган не е изяснил действителните факти от значение за случая на чуждия гражданин. Поддържа наличие на основанията по чл. 9 ЗУБ при евентуалното му завръщане в страната на произход. Претендира се отмяна на решението.

В съдебно заседание жалбоподателят А. Ш. М., чрез адв. Д. – редовно уведомен, се явява лично и с адв. Д.. Адвокат Д. иска съдът да отмени обжалваното решение на ДАБ като незаконосъобразно, поради противоречие с материалния закон, административнопроизводствените правила и в несъответствие с целта на закона, защото от събраните по делото доказателства се доказало, че жалбоподателят е живял в зона с активен въоръжен конфликт, бил е обект на постоянно безогледно насилие,

както в региона около родния му град, така и в бежанския лагер, в който се е намирал впоследствие. Счита, че конфликтът в С. не е приключил. След падането на режима на Б. А., ситуацията за доверителя ѝ оставала също несигурна и изключително опасна. С оглед принципа на забрана за връщане на лица в страната им на произход, в случай, че биха били изложени на безогледно насилие и опасност за живота, счита, че решението не може да остане в сила и моли съдът да го отмени и да уважи жалбата.

Ответникът Председателя на ДЪРЖАВНА АГЕНЦИЯ ЗА БЕЖАНЦИТЕ – редовно уведомен, се представлява от юрк. К.. Юрисконсулт К. иска съдът да отхвърли жалбата като недоказана и неоснователна. Моли да бъде постановен съдебен акт, с който съдът да потвърди решението на Председателя на ДАБ при МС, като правилно и законосъобразно издадено, защото са спазени административнопроизводствените правила и материалния закон. Чуждият гражданин не отговаря на чл.8 и чл.9 от ЗУБ. Видно от интервюто, което е дал пред административния орган, той не е членувал в политическа партия, не е лично заплашван, осъждан, арестуван, не е оказвано насилие върху него, не е участвал във военни действия, когато вече подлежи на военна служба не е основание за даване на бежански статут и на хуманитарен статут. Ситуацията в С. след последните събития, съобразно справка, която е приложена в днешното съдебно заседание чувствително се е подобрила. Счита, че решението е правилно и законосъобразно, за което моли съдът да го потвърди.

СГП – редовно уведомена, не изпраща представител.

Административен Съд С. – град, I-во отделение, 54 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че жалбоподателят е подал молба за предоставяне на международна закрила с вх. № ОК-13- 1147/08,07.2024 г. на РПЦ - С., до председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ-МС). Жалбоподателят А. Ш. М. е от мъжки пол, [дата на раждане] г, в [населено място], С., гражданин на С., етническа принадлежност - арабин, религиозна принадлежност: мюсюлманин-сунит, семейно положение - неженен, ЛНЧ [ЕГН]. Чуждият гражданин е информиран писмено на разбираем за него език в присъствието на преводач за процедурата, която ще се следва, за неговите права и задължения, за последиците от неспазването на задълженията му или за отказа да сътрудничи на длъжностните лица на ДАБ при МС, както и за организациите, предоставящи правна и социална помощ на чужденци, търсещи международна закрила в Република България.

При регистрирането на кандидата същият първоначално е регистриран като непридружен непълнолетен въз основа на попълнена декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, тъй като не е представил оригинални документи за самоличност, като за дата на раждане е посочена 03.01.2008 г. В хода на производството чужденецът е заявил, че годината му на раждане е 2005 г., а не регистрираната 01.01.2008 г. Твърдението му е подкрепено и с представен оригинал на индивидуално извлечение от граждански регистър, издадено в С., според превода на което рождената дата на лицето е 10.07.2005 г., въз основа на което е извършена корекция на личните му данни.

Заявява, че е напуснал страната си по произход на 09.07.2024 г. нелегално за Турция,

където е останал четири дни. Заявява, че от Турция е влязъл на българска територия не по законоустановения ред.

По време на проведеното с него интервю с рег, № 15756 от 08.08.2024 г., гражданинът на С. заявява, че е напуснал държавата си по произход заради липсата на бъдеще в страната му и лошите условия за живот там. Твърди, че към момента цялото му семейство продължава да живее в С., в [населено място]. Обяснява, че в този град са се преместили през 2020 г., а преди това са живеели в П., Х. и в бежански лагер на сирийско-йорданската граница. Чужденецът споделя, че членовете на семейството му живеят бедно, нямат работа и животът е много скъп. Уточнява, че не е възможно да живее при тях, тъй като е издирван за военна служба и не смее да излезе на улицата. Допълва, че не е получавал призовки или покани, но се опасявал, че кюрдските сили, управляващи [населено място] мобилизирали момчета от улицата. По думите му той не е ставал пряк свидетел на военни действия, а само е чувал взривове отдалеч. Твърди, че не очаква нищо да му се случи ако се върне в С., като единствено може да бъде взет, за да отбие военна служба.

Търсещият международна закрила декларира, че не е имал проблеми основани на етническата му принадлежност и изповяданата от него религия в страната му по произход, че не е имал проблеми с официалните власти, армията и полицията в С.. Твърди, че никога не е бил задържан, арестуван, съден или осъждан. Декларира, че не е заплашван лично и никога не му е оказвано физическо и/ли психическо насилие в държавата му на произход.

В тази връзка АО приел, че в конкретния случай етническата принадлежност на чужденеца не е достатъчно основание за предоставяне на статут на бежанец. Преди да напусне държавата си на произход той не е имал каквито и да е проблеми заради принадлежността си към арабския етнос, които да показват риск от евентуално преследване при завръщането му в С.. По собствените му думи той не е заплашван лично, не е ставал жертва на насилие, нито е арестуван, съден или осъждан, а видно от § 70 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец на ВКБООН, самата принадлежност към определена етническа група обикновено не е достатъчно съществено основание да се иска статут на бежанец. В тази връзка, за предоставяне на такъв статут не е достатъчно само доказването на факта, че молителят е арабин по етническа принадлежност. За установяване на обстоятелствата, визирани в чл. 8 от ЗУБ е необходимо наличие на личен елемент, тъй като актът, с който се предоставя бежански статут, е индивидуален административен акт, а не общ, имащ за адресат всички араби в С..

Относно нежеланието на кандидата да се сражава в редовете на сирийската армия, в Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец, издаден от Службата на ВКБООН през 1992 г., в глава V, „В" е дадено тълкувателно определение за дезертьори и лица, които се отклоняват от военна служба. В С. военната повинност е задължителна и дезертирането се счита за криминално престъпление, но не се счита за преследване. Лице, което е дезертирало или избягало от военна служба просто поради неприязън към военната служба или от страх от сражения, не е бежанец. Съществуват и случаи, при които необходимостта от изпълнение на военната служба, е единствената причина да се иска статут на бежанец, т.е. когато лицето докаже, че изпълнението на военната служба за него би означавало участие във военни действия, противоречащи на неговите действителни политически, религиозни или морални убеждения или на валидни съображения на съвестта. В хода на производството тези

обстоятелства не се доказали. Чужденецът декларира, че е политически неангажиран и не заявява, че отказва да служи в армията поради религиозни разбирания. Не се констатирани и морални убеждения или съображения на съвестта, които да му попречат да бъде мобилизиран.

Фактът, че молителя е мюсюлманин също не било достатъчно основание за предоставяне на статут на бежанец, тъй като той изрично е заявил, че не е имал каквито и да е религиозни проблеми заради това, че е мюсюлманин-сунит.

От изложената от А. Ш. М. бежанска история се установило, че за чуждия гражданин не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, а именно; по причини основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Сирийският гражданин не направил релевантни твърдения за осъществено спрямо него преследване от страна на държавата, от партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия, или от недържавни субекти, включително международни организации, като същите не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследване. Статут на бежанец се предоставял единствено на лично основание, при наличие на преследване по някоя от хипотезите на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, които условия в конкретния случай не са изпълнени. Не се констатирало да са нарушени основни негови права или да е осъществена съвкупност от действия, които доведат до нарушаване на основните му права, достатъчно тежки по своето естество или повтаряемост. Съгласно чл. 8, ал. 4 от ЗУБ преследване е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повтаряемост.

Съгласно ал. 5 на чл. 8 от ЗУБ действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация. За да се квалифицират като преследване по смисъла на чл. 8 от ЗУБ, тези действия следвало да се основават на причините посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Сред изложените от кандидата в интервюто причини за напускане на страната си на произход не били обективирани твърдения за физическо или психическо насилие, закони административни, полицейски или съдебни мерки, които да представляват действия насочени лично към него. А. Ш. М. не заявил да е преследван поради етническата иди религиозната си принадлежност в страната си по произход. Твърденията му не съдържали информация за осъществено спрямо него преследване и по смисъла на чл. 8, ал. 2 - 5 от ЗУБ, както и риск за бъдещо такова. Поради изложеното, искането му в частта за предоставяне на статут на бежанец следвало да бъде отхвърлено като неоснователно.

С оглед на заявената от молителя бежанска история и във връзка с гореизложеното можело да се направи обоснован извод, че в конкретния случай не се установяват опасения за сигурността на живота на молителя в С., които да са относими към признаване на качеството му на бежанец и предоставяне на закрила по смисъла на чл. 8 от ЗУБ.

За търсещия международна закрила липсвали предпоставки за предоставяне на статут на бежанец по чл. 8, ал. 9, тъй като не е посочил член от семейството му да има предоставен статут на бежанец в Република България.

От заявените в хода на административното производство факти и обстоятелства не се

доказва наличие на преследване или основателен страх от преследване поради неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическото му мнение и/или убеждение. Липсвали законовите предпоставки за предоставяне на статут на бежанец, предвидени в чл. 8 от ЗУБ.

Искането на молителя в частта за предоставяне на статут на бежанец следвало да бъде отхвърлено като неоснователно.

Търсещият международна закрила не направил обосновани изявления за наличието на реална опасност от тежки посегателства във връзка с възможността за прилагането на чл. 9, ал. 1, т. 1 и 2 от ЗУБ. Съгласно посочената разпоредба, хуманитарен статут се предоставял на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, а твърдения, релевантни с горепосочената норма от ЗУБ сирийският гражданин не е направил. Въз основа на заявеното от него, не можело да се формира извод, че той е бил принуден да напусне или да остане извън страната си на произход по причина на реална опасност от смъртно наказание или екзекуция, изтезание, нечовешко или унижително отнасяне или наказание.

Съгласно чл. 9 ал. 2 от ЗУБ, субектите на тежките посегателства могат да бъдат, както държавата, така и партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия. Тежки посегателства могат да се извършват и от недържавни субекти, но само ако може да бъде доказано, че държавата и/или контролиращите партии и организации, включително международни организации не могат или не желаят да предоставят закрила срещу тежки посегателства. Бежанската история на чуждия гражданин не е подкрепена от доказателства в този смисъл.

От изложеното било видно, че А. Ш. М. не е напуснал страната си по произход, поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, не са налице и данни, че търсещият международна закрила е заплашен от изтезание или нечовешко или унижително отнасяне или наказание, тъй като не е заявил наличието на проблеми, както с официалните власти, така и с която и да било групировка на територията на С., Поради изложеното дотук можело да се направи заключение, че кандидата не е бил изложен на посегателствата по чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ, а в допълнение за него не съществувала разумна степен на вероятност в бъдеще да бъде изложен на реален риск от въпросните посегателства, съответно се налага извод за липсата на законовите предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ.

При разглеждане на основанията за предоставяне на хуманитарен статут по реда на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ следвало да се съобрази Решение на СЕС от 17 февруари 2009 г., по дело С-465/2007 г., както и тълкуването на дефинираното понятие за "посегателство" в чл. 15, б. „в“ от Директива 2004/83/ЕО относно минималните стандарти за условията за предоставяне на статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила, изразяващо се в "тежки и лични заплахи срещу живота или личността" на молителя, обхващащо една по-обща опасност от посегателство като се имат предвид в по-широк план "заплахи срещу живота или личността" на цивилно лице, а не определено насилие. Тези заплахи били присъщи на обща ситуация на "въоръжен вътрешен или международен конфликт".

След извършен анализ на информацията за обстановката в С., изложена в справка с вх. № ЦУ-1850/27.08.2024 г., изготвена от дирекция „Международна дейност“, ДАБ при МС, се установили разширенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на Европейските общности (СЕО) от 17 февруари 2009 г. по дело № С-465/07 и тълкувателно решение на Съда на Европейския съюз (СЕС) от 30 януари 2014 г. по дело № С-285/12 по тълкуването на чл. 15, б. „в“ от директива 2011/95/ЕС, които се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Според тълкувателното решение от 17 февруари 2009 г., наличието на подобна заплаха по изключение можело да се счита за установено, когато степента на характеризиращото въоръжения конфликт безогледно насилие в страната достигне до такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице поради самият факт на пребиваване, е изложено на реална опасност да претърпи тежки и лични заплахи. Според тълкуването в решението от 17 февруари 2009 г. на Съда в Л. по дело № С - 465/07, на чл. 15, б. „в“ от Директива 2004/83/ЕО силата на степента на безогледно насилие, характеризиращо въоръжен конфликт, се преценява от компетентните национални органи, до които е подадена молбата, или съдилищата, до които е отнесено решението за отказ на подобна молба. Изрично в тълкуването е признато правото на преценка за силата на степента на безогледно насилие, характеризиращо въоръжен конфликт. Видно от горесцитираната справка с вх. № ЦУ-1841/23.08.2024 г., изготвена от дирекция „Международна дейност“, ДАБ при МС е, че [населено място] все още бавно се възстановява от разрушенията, причинени от битката, довела до поражението на ИД през октомври 2017 г., като много сгради остават сериозно повредени. Според местен жител голям брой сгради са възстановени след 2017 г., но оттогава усилията за реконструкция се забавят, поради обезценяването на сирийската лира. Що се касае до ситуацията със сигурността, през периода 1 август 2022 г. - 28 юли 2023 г. в провинция Р. са регистрирани 751 инцидента със сигурността, от които 125 са определени като "битки", 450 са "експлозии/дистанционно насилие", а 176 инцидента са "насилие срещу цивилни". Инциденти със сигурността са регистрирани във всички окръзи на провинцията, като най-високият брой (436, 48 от които "насилие срещу цивилни") е документиран в окръг Т. А..

През 2021 г. Сирийската мрежа за човешки права (S. Network for Human Rights, SNHR) регистрира 84 смъртни случая на цивилни в провинция Р., а през 2022 г. докладваните цивилни жертви са 27. В периода август 2022 г. - юли 2023 г. същата организация документира 20 смъртни случая на цивилни лица, а в периода август - ноември 2023 г. жертвата е една.

Към м. май 2022 г. в провинция Р. пребивават 159 827 вътрешно разселени лица, 108 302 от които се намират в едноименния окръг.

От информацията в горепосочената справка не можело да се направи обоснован извод, че в момента е наличен вътрешен или международен въоръжен конфликт на цялата територия на С.. Посочените инциденти били спорадични актове на насилие и като такива не могат да се оценяват като въоръжен конфликт. От анализа на цитираната информация, въпреки

оценяването на положението в страната като несигурно и напрегнато, не следва насилието във всички части на държавата да се определя като безогледно. Инцидентите имат определени цели, но не са в състояние да предизвикат масов ефект. В тази връзка следвало да се отбележи, че не трябва да се очаква, че което и да е правителство може да гарантира сигурността на всички граждани в дадената страна.

Съгласно пълзящата скала, посочена в т. 39 на решението на съда в Л., в колкото по-голяма степен молителят съумее да докаже, че е конкретно повлиян от фактори, имащи пряко отношение към личното му положение, толкова по-слаба ще трябва да е степента на безогледното насилие за него, която се изисква за търсенето на субсидиарна закрила. Предвид оценяването, че в конкретния случай няма добре обосновани опасения от преследване и индивидуализиране на заплахата за живота на кандидата, за да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, безогледното насилие в С. следва да е изключително, каквото видно от цитираната информация за обстановката там то не е. От изложеното можело да се направи извод, че за А. Ш. М. не съществува реален риск от тежки посегателства по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ. Искането за международна закрила и в тази част било неоснователно.

За молителя липсвали и предпоставки за предоставяне на статут по чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 от ЗУБ. Кандидата не е заявил член от семейството му да има предоставен статут. Не били налице и условията за хуманитарен статут по други хуманитарни причини (чл. 9, ал. 8 от ЗУБ), тъй като той не се е позовавал на причини от хуманитарен характер и при преценката на всички относими факти, свързани с личното положение на молителя и държавата му на произход, се налагал изводът, че искането за предоставяне на международна закрила е изцяло неоснователно.

Предвид тези мотиви ответникът постановил обжалваното решение.

По делото е предоставена АП.

Административен Съд С. – град, I отделение, 54 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата:

Оспореното решение е връчено на 03.10.24 г. Жалбата е подадена на 14.10.24 г., т.е. в срока по чл.84, ал.3 ЗУБ, от надлежна страна по смисъла на чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на оспорване акт съгласно чл.84, ал.3 ЗУБ, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

При служебната проверка по чл.168 АПК съдът намира, че оспореният акт е издаден от компетентен административен орган по чл.75, ал.1, вр. чл.48, ал.1, т.1 ЗУБ, при надлежно делегирани на председателя на ДАБ правомощия, в установената форма и без допуснати съществени процесуални нарушения. Производство по чл.68, ал.1, т.1 ЗУБ е образувано във връзка с подадена от чужденеца първа молба за закрила рег. № ОК-13- 1147/08.07.2024 г. на РПЦ - С., до председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския

съвет (ДАБ-МС). На проведеното интервю на кандидата е предоставена възможност за посочване на причините, поради които е напуснал и не желае да се завърне в страната си на произход. Действително противно на твърденията му, всички изтъкнати от него факти от бежанската история подробно са обсъдени в обжалваното решение, поради което не са допуснати твърдените нарушения на чл.35 от АПК и чл.75, ал.2 от ЗУБ.

Административният орган е изследвал всички основания за преследване по причините, посочени в чл. 8, ал.1 ЗУБ – основателни опасения от преследване по причини на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, във връзка с легалното определение за преследване по чл. 8, ал. 4 ЗУБ - нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост, както и липсата на конкретни действия на преследване по примерното изброяване на чл.8, ал.5 ЗУБ. Въз основа на посоченото от кандидата в интервюто правилно и обосновано решаващият орган е приел, че по отношение на него не се установяват основателни опасения от преследване по причините, посочени в чл.8, ал.1 ЗУБ, не са извършени конкретни, лични действия на преследване по смисъла на чл.8, ал.4 ЗУБ и на неизчерпателното изброяване по чл.8, ал.5 ЗУБ.

Според информация в справка рег. № ЦУ 1850/27.08.2024 г. на Дирекция „Международна дейност“ в началото на 2012 г. е постигнато мълчаливо споразумение между сирийското правителство и кюрдската партия "Демократичен съюз" (Р. Y. Demokrat, PYD), което предоставя на последната известна степен на автономия в районите с кюрдско мнозинство в североизточната част на страната. В замаяна PYD не участва в конфликта и поддържа икономически връзки с централното правителство. Въоръженото крило на PYD, Отрядите за народна защита (People's Defence Units, YPG), се сражават с "Ислямска държава" (ИД) и позволяват на кюрдската партия да разшири сферата си на влияние до арабски градове като Р., а през 2018 г. е основана Автономната администрация на С. и Източна С. (Autonomous Administration of North and East S., AANES). YPG играе водеща роля в Сирийските демократични сили (S. Democratic Forces, SDF), въоръжена група, съставена от араби, кюрди и други малцинства, която се подкрепя от САЩ и действа срещу остатъчните клетки на ИД в региона, но също така и като въоръжени сили на автономното самоуправление. Зоните под контрола на кюрдските Сирийски демократични сили (S. Democratic Forces, SDF) понастоящем включват големи части от провинциите Д. ал Зор, Р., Х. и части от провинция Х., или общо около 25% от територията на С..

В края на 2023 г. има съобщения за многократни въздушни удари, нанасяни от Турция в районите под контрола на AANES.

Северозападната част на провинция И. на границата с Турция (както и малки части от околните провинции Х., Л. и Х.) е последният останал анклав от първоначалната опозиция на правителството. Там са разположени десетки предимно ислямистки групи, водеща сред които е групата "Х. Т. ал Ш." (HTS). Именно тази група се опитва да установи авторитарна система с ислямистки дневен ред, но това се приема противоречиво сред населението. През 2017 г.

е създадено т.нар. "Правителство на сирийското спасение" (S. Salvation Government, SSG), което е под влиянието на HTS и има за цел администриране на малкия регион. В района, управляван от SSG, живеят около 2-3 милиона сирийци, повечето от които са вътрешно разселени лица, които или са избягали там, или са дошли в И. в резултат на така наречените "споразумения за помирение" със сирийското правителство.

Задължителното набиране на войници в кюрдските райони продължава от 2021 г. въз основа на Закона за наборната повинност, приет от кюрдската администрация през юни 2019 г. и известен като „Задължението за самоотбрана“ (Duty of Self Defence). Географски законът се прилага за районите на С. и Източна С., намиращи се под контрола на водената от кюрдите Автономна администрация. Военната повинност е задължителна за всички жители от мъжки пол, включително сирийски граждани и кюрда без гражданство, живеещи на териториите под контрола на Автономната администрация. Изменение от май 2021 г. разширява допустимостта за наборна служба до лица на възраст между 18 и 31 години. Сирийци от други части на страната, които са пребивавали в района повече от пет години, също са задължени да се присъединят към кюрдските въоръжени сили. Мъжете служат в Отрядите за народна защита (YPG), докато жените могат да се присъединят към женските YPJ-отряди на доброволна основа. Също така е съобщено, че лицата, които преминават транзитно между зони, държани от официалния режим и Сирийските демократични сили (SDF), рискуват да бъдат рекрутирани и от двете страни, тъй като документите за самоличност и военни отсрочки, издадени от едната администрация, не се признават от другата.

Въпреки че според закона за кюрдската администрация членовете на етническите и религиозните малцинства са задължени да служат, според съобщенията, разпоредбите не се прилагат и такива лица по-скоро се присъединяват на доброволна основа. „Задължението за самоотбрана“ трябва да бъде завършено до навършване на 40-годишна възраст и обикновено продължава шест месеца. В случай, че дадено лице откаже да се присъедини към кюрдските сили по свързани със съвестта съображения, или бъде арестувано поради отказ да се присъедини, „Задължението за самоотбрана“ ще бъде за срок от 15 месеца като наказателна мярка, а закъснелите присъединили се трябва да служат още един месец.

Отделно от това, видно от справка вх. № МД-02-124/12.12.24 г. от 10 декември 2024 г. има нов временен лидер на С., който обявява, че поема управлението на страната като служебен премиер с подкрепата на бившите бунтовници, свалили режима на президента Б. А. три дни по-рано. В кратко обръщение по държавната телевизия М. ал Б., фигура, малко известна в по-голямата част от страната, управлявал администрация в контролирана от бунтовниците територия на северозапад, заявява, че ще ръководи временната власт до 1 март 2025 година.

Новият временен лидер на С. има малък политически профил извън провинция И., предимно провинциален северозападен регион, където бунтовниците поддържат администрация през дългите години, когато фронтовите линии на гражданския конфликт в С. остават статични.

В сирийската столица банките и магазините отварят отново за пръв път след

свалянето на А., движението по пътищата се възстановява и се наблюдава по-малък брой въоръжени мъже. Два близки до бунтовниците източника съобщават, че тяхното командване е наредило на бойците да се изтеглят от градовете, а на полицията и силите за вътрешна сигурност, свързани с основната бунтовническа група, "Х. Т. ал Ш." (HTS), да се разположат там.

Държавният секретар на САЩ А. Б. казва, че В. напълно подкрепя процеса на политически преход в С. и иска той да доведе до приобщаващо и несектантско управление. Процесът трябва да предотврати използването на С. като база за тероризъм и да гарантира безопасното унищожаване на запасите от химически или биологични оръжия, допълва г-н Б..

Предвид това съдът споделя становището на АО, че лице, което е дезертирало или избягало от военна служба просто поради неприязън към военната служба или от страх от сражения, не е бежанец, а в случая не са налице доказателства, които да сочат, че изпълнението на военната служба за жалбоподателя би означавало участие във военни действия, противоречащи на неговите действителни политически, религиозни или морални убеждения или на валидни съображения на съвестта. Чужденецът декларира, че е политически неангажиран и не заявява, че отказва да служи в армията поради религиозни разбирания. Не са налице и морални убеждения или съображения на съвестта, които да му попречат да бъде мобилизиран.

От събраните по делото доказателства става ясно, че жалбоподателя е пребивавал легално, гражданинът на С. заявява, че е напуснал държавата си по произход заради липсата на бъдеще в страната му и лоши условия за живот там. Твърди, че към момента цялото му семейство продължава да живее в С., в [населено място]. Обяснява, че в този град са се преместили през 2020 г., а преди това са живеели в П., Х. и в бежански лагер на сирийско-йорданската граница. Чужденецът споделя, че членовете на семейството му живеят бедно, нямат работа и животът е много скъп. Уточнява, че не е възможно да живее при тях, тъй като е издирван за военна служба и не смее да излезе на улицата. Допълва, че не е получавал призовки или покани, но се опасявал, че курдските сили, управляващи [населено място] мобилизирали момчета от улицата. По думите му той не е ставал пряк свидетел на военни действия, а само е чувал взривове отдалеч. Твърди, че не очаква нищо да му се случи ако се върне в С., като единствено може да бъде взет, за да отбие военна служба.

При визираните факти правилно и обосновано административният орган е счел, че следва логичния извод, че жалбоподателят за закрила е напуснал по лични причини единствено и само в търсене на по-добър живот, поради което няма никакви основателни причини да се счита, че няма да бъде допуснат отново до територията на страната, от която и е избягал и че не би бил защитен от властите, ако поиска закрила. Тук е налице и фактът, че А. Ш. М. е с етническа принадлежност арабин, което би спомогнало за неговото безпрепятствено установяване на територията в автономната иракска област, предвид общоизвестния факт, че преобладаващото население са курди и там е създаден курдски административен район. Ето защо се приема, че С., в частност Автономната курдска област, начело с автономната администрация,

се явява сигурен регион за кандидата за закрила.

Съдът на свой ред приема, че според цитираната общодостъпната информация, жалбоподателят не представлява специфична цел на преследване от страна на религиозни формирования, защото такова преследване е насочено към „журналисти, активисти и открити потребители на социални медии“. По изложените съображения съдът намира за недоказани твърденията за преследване, основани на религиозната принадлежност на кандидата.

При така установените факти относно личното положение и страната на произход на кандидата, правилно административният орган е намерил, че изложеното от него по време на интервюто не попада в предметния обхват на ЗУБ. Той не членува в политически партии и организации, няма проблеми поради религиозна или етническа принадлежност, не излага конкретни достоверни данни за отправени лично към него заплахи или оказано насилие, а изложените такива правилно и обосновано са приети от административния орган като несвързани с основанията за закрила по ЗУБ, вкл. по причините в чл.8, ал.1 от ЗУБ. Данните от бежанската история на А. Ш. М. не навеждат на основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, нито представляват преследване по смисъла на чл.8, ал.4 ЗУБ - нарушаване на основни права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост, нито сочи конкретни действия, попадащи в предметния обхват на чл.8, ал.5 ЗУБ.

Правилни са изводите на решаващия орган, че спрямо кандидата не се установяват и основанията по чл.9, ал.1, т.1 и т.2 ЗУБ, поради липса на достоверни твърдения, че същият е бил или ще бъде изложен в страната на произход на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание, екзекуция, изтезание, нечовешко или друго унижително отнасяне или наказание. От друга страна следва да се подчертае, че към настоящия момент не съществуват доказателства за това, че ситуацията в С. достига до границите на безогледно насилие, породено от вътрешен или международен въоръжен конфликт или от неспособност на официалните власти да противодействат ефективно на въоръжени групировки, които нападат населението или отделни негови групи, т.е. не са налице и предпоставките на чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ и чл. 15, б.„в“ от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година.

Съгласно пълзящата скала, посочена в т. 39 от Решение на СЕС по дело C-465/07, в колкото по-голяма степен молителят успее да докаже, че е конкретно повлиян от фактори, имащи пряко отношение към личното му положение, толкова по-слаба ще трябва да е степента на безогледно насилие за него, която се изисква за предоставяне на хуманитарен статут. В случая, не се установяват никакви индивидуални тежки заплахи срещу живота или

личността на А. Ш. М., поради което и за да се предостави статут по чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ безогледното насилие в страната на произход следва да е изключително, което не се установява от изложената по-горе официална информация.

На следващо място, за кандидата е налице възможност за вътрешно разселване по смисъла на чл.8, ал.8 и чл.9, ал.5 ЗУБ - статут на бежанец може да не се предостави, когато в част от държавата по произход не са налице причини за основателно опасение от преследване спрямо чужденеца или не съществува реален риск той да понесе тежки посегателства, при което той може сигурно и законно да пътува и да получи достъп до тази част на държавата, както и може основателно да се очаква да се установи там. Официалните данни относно страната на произход сочат, че режима на Б. А. вече не може да осъществява влияние в по голямата част на С., респективно на територията на Автономната кюрдска област, поради което за кандидата съществува реална възможност да върне в [населено място] или да се засели в друга част на страната, до която може сигурно и спокойно да пътува, да получи достъп до нея и да се установи там – така, както е сторило семейството и роднините му.

По изложените съображения съдът намира, че жалбата на А. Ш. М., следва да бъде отхвърлена. Молбата за закрила е разгледана и решена от компетентен административен орган, без допуснати съществени процесуални нарушения и при правилно приложение на материалния закон.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, I отделение, 54 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Ш. М., гражданин на Сирийска Арабска Република, роден на 10/07/2005 година, ЛНЧ [ЕГН], чрез адв. Л. В. Д., САК, със съдебен адрес: гр. С., [улица], срещу Решение № 10322/01.10.2024 г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т.4, във връзка с чл.8 и чл.9 от ЗУБ е отхвърлена молбата му за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния Административен Съд на Република България.